

185

ZARZĄDZENIE Nr 14 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 sierpnia 1986 r.

w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem z uboju gospodarczego.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1956 r. w sprawie określenia organów administracji państwowej, na które przechodzą niektóre uprawnienia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i jej Przewodniczącego (Dz. U. Nr 58, poz. 270, z 1957 r. Nr 49, poz. 238 i Nr 50, poz. 245 oraz z 1958 r. Nr 22, poz. 94), zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się Ministrowi Handlu Wewnętrznego i Usług uprawnienia do wydawania przepisów w sprawie sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego.

§ 2. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 31 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 1981 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem i przetworami mięsnymi (Monitor Polski Nr 20, poz. 193),

2) zarządzenie nr 30 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 1985 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem z uboju gospodarczego (Monitor Polski Nr 41, poz. 261).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

186

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 sierpnia 1986 r.

w sprawie zaniechania ustalania podatków obrotowego i dochodowego od przychodów osób fizycznych z tytułu przechowywania zbóż ze zbiorów 1986 r.

Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i z 1985 r. Nr 12, poz. 50) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządza się zaniechanie ustalania podatków obrotowego i dochodowego od przychodów osiąganych przez rolników indywidualnych i osoby fizyczne prowadzące działy specjalne produkcji rolnej z tytułu przechowywania zbóż ze zbiorów 1986 r. na zlecenie jednostek gospodarki społecznej.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. B. Cias

187

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW I PREZESA NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO

z dnia 30 lipca 1986 r.

w sprawie rachunków bankowych osób zagranicznych, prowadzonych w walutach wymiennalnych.

Na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) oraz art. 18 ust. 1, art. 19 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 7, poz. 56 i z 1983 r. Nr 71, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby zagraniczne mogą gromadzić posiadane waluty wymienne w polskich bankach na rachunkach bankowych, zwanych dalej rachunkami „C”, na zasadach określonych w niniejszym zarządzeniu.

2. Rachunki „C” mogą być otwierane i prowadzone przez Narodowy Bank Polski, Bank Polska Kasa Opieki S.A. i Bank Handlowy w Warszawie S.A. jako rachunki terminowe i rachunki płatne na każde żądanie.

3. Rachunki „C” prowadzi się w jednej z walut wy-

mienalnych określanych przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, ustalonej przez posiadacza rachunku i bank w umowie rachunku bankowego.

§ 2. Na rachunki „C” mogą być wpłacane waluty wymienne pochodzące:

1) z realizacji zagranicznych przekazów bankowych i pocztowych, czeków, weksli oraz akredytyw pieniężnych,

2) z wpłat w kraju kwot przywiezionych lub przesłanych z zagranicy, w granicach kwot uwidocznionych w zgłoszeniu dewizowym, potwierdzonym przez polski urząd celny podczas odprawy celnej na granicy albo podczas kontroli zagranicznych przesyłek pocztowych,

- 3) z realizacji w kraju dyspozycji osób krajowych w wykonaniu umów zawartych przez te osoby z posiadaczem rachunku, z zachowaniem polskich przepisów dewizowych, w tym także umów w zakresie handlu zagranicznego i usług, związanych z tym handlem;
- 4) z rachunków bankowych podmiotów zagranicznych prowadzących działalność gospodarczą na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i dopuszczone do transferu za granicę, na podstawie odrębnych przepisów;
- 5) z realizacji przelewów z rachunków „C” innych osób zagranicznych, w tym również z tytułu realizacji spadku, zapisu lub dyspozycji na wypadek śmierci;
- 6) z realizacji przelewów z rachunków „W” prowadzonych w walutach wymienialnych dla pracowników placówek obcych w Polsce;
- 7) ze zwrotu kwot uprzednio podjętych z tego rachunku w celu wywozu za granicę, w razie gdy wyjazd nie doszedł do skutku, oraz nie-zrealizowanych przekazów za granicę i przelewów na rzecz instytucji krajowych;
- 8) z realizacji przelewów z rachunków walutowych „A” osób krajowych w razie zmiany statusu dewizowego posiadacza rachunku walutowego „A”.

§ 3. Rachunki „C” mogą być otwarte i prowadzone, jeżeli wkład wynosi co najmniej:

- 1) 10 dolarów USA — w odniesieniu do rachunków płatnych na każde żądanie,
- 2) 100 dolarów USA — w odniesieniu do rachunków terminowych.

lub równoważność tych kwot w innych walutach wymienialnych.

§ 4. 1. Z rachunków „C” mogą być w walucie wymienialnej dokonywane:

- 1) przekazy za granicę,
- 2) wypłaty na rzecz posiadacza rachunku lub z jego polecenia na rzecz innych osób zagranicznych, z prawem wywozu środków za granicę na podstawie zaświadczenia banku prowadzącego rachunek;
- 3) wypłaty tytułem darowizny na rzecz osób krajowych fizycznych, z prawem wywozu środków za granicę na podstawie zaświadczenia banku prowadzącego rachunek;
- 4) przelewy na rachunki walutowe „A” osób krajowych, jeżeli przelew następuje tytułem darowizny, realizacji spadku, zapisu lub dyspozycji na wypadek śmierci;
- 5) przelewy na rachunki walutowe „A” osób krajowych fizycznych i przelewy na rzecz osób krajowych prawnych z innych tytułów niż wymienione w pkt 4, wynikających z umów zawartych przez posiadacza rachunku z tymi osobami z zachowaniem polskich przepisów dewizowych;
- 6) przelewy na rzecz osób krajowych — jednostek gospodarki uspołecznionej, uprawnionych do przyjmowania w walucie obcej należności za sprzedane w kraju towary i świadczone usługi;
- 7) przelewy na rachunki bankowe podmiotów zagranicznych, prowadzących działalność gospodarczą na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej;
- 8) przelewy na rachunki walutowe „A” w razie zmiany statusu posiadacza rachunku z osoby zagranicznej na osobę krajową.

- 9) przelewy na rachunki walutowe „C” innych osób zagranicznych, w tym również przelewy z tytułu realizacji spadku, zapisu lub dyspozycji na wypadek śmierci.

2. Z rachunku „C” mogą być dokonywane wypłaty w złotych na rzecz posiadacza rachunku lub z jego polecenia na rzecz innych osób zagranicznych i krajowych.

3. Wypłaty w złotych z rachunku „C” następują według bieżących kursów walut obcych w złotych, ustalonych przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

§ 5. Wpłaty na rachunki „C” z innych tytułów niż określone w zarządzeniu oraz wypłaty z tych rachunków na inne cele niż określone w zarządzeniu mogą być dokonywane po uzyskaniu odrębnego zezwolenia dewizowego.

§ 6. 1. Wysokość oprocentowania wkładów na rachunkach „C” osób fizycznych płatnych na każde żądanie jest ustalana przez banki prowadzące te rachunki w granicach od 3% do 5% w stosunku rocznym. Zmiana przez bank w czasie trwania umowy rachunku „C” wysokości oprocentowania na rachunku płatnym na każde żądanie nie powoduje wypowiedzenia pozostałych warunków umowy.

2. Wkłady na rachunkach „C” osób prawnych płatne na każde żądanie nie podlegają oprocentowaniu.

3. Wysokość oprocentowania wkładów terminowych na rachunkach „C” osób fizycznych i osób prawnych jest ustalana przez banki prowadzące te rachunki w granicach od 4% do 11% w stosunku rocznym, w zależności od waluty rachunku, wysokości wkładu, terminu oraz stopy procentowej na międzynarodowych rynkach walutowych.

4. Odsetki od wkładów dolicza się w walucie rachunku.

5. Odsetki od wkładów osób fizycznych płatnych na każde żądanie dolicza się do wkładów raz w roku w terminach ustalonych przez bank prowadzący rachunek albo przy podejmowaniu wkładu w całości w związku z likwidacją rachunku lub przy zmianie wysokości oprocentowania. Odsetki od wkładów terminowych dolicza się z upływem terminu wkładu lub w innych terminach wynikających z umowy rachunku.

6. Jeżeli wkład terminowy na rachunku „C” nie zostanie podjęty w dniu następnym po upływie okresu zadeklarowanego w umowie, umowę rachunku terminowego uważa się za zawartą na kolejny taki sam okres, na obowiązujących w tym dniu warunkach dotyczących oprocentowania wkładów terminowych, chyba że umowa ta stanowi inaczej.

7. W razie niedotrzymania umowy o wkład terminowy i wcześniejszego podjęcia wkładu w całości lub w części, cały wkład podlega oprocentowaniu w wysokości od 1% do 3% w stosunku rocznym. Wysokość obniżonego oprocentowania ustala bank prowadzący rachunek.

§ 7. Przy wpłatach i wypłatach z rachunków „C” dokonywanych w innej walucie obcej niż waluta rachunku oraz przy zmianie waluty rachunku stosuje się odpowiednio kursy walut obcych ustalone przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego dla kupna i sprzedaży tych walut.

§ 8. 1. W razie przejścia wkładu na rachunku „C” w drodze spadku lub zapisu na osobę zagraniczną, może

ona rozporządzać tym wkładem z odsetkami jak spadkodawca, po przedstawieniu dokumentu stwierdzającego nabycie praw do spadku lub zapisu.

2. W razie przejścia wkładu na rachunku „C” w drodze spadku lub zapisu na krajową osobę fizyczną, wkład wraz z odsetkami zostaje przeniesiony na oprocentowany rachunek walutowy „A”, otwarty dla spadkobiercy, po przedstawieniu przez niego dokumentu stwierdzającego nabycie spadku lub zapisu oraz zaświadczenia właściwego urzędu skarbowego o uiszczeniu podatku od spadków i darowizn lub stwierdzającego, że podatek taki się nie należy.

§ 9. Prowadzenie specjalnych rachunków zagranicznych dla przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz innych przedstawicielstw zrównanych z nimi w zakresie przywilejów i immunitetów na mocy ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, członków tych przedstawicielstw i urzędów oraz członków ich rodzin

będących osobami zagranicznymi regulują odrębne przepisy.

§ 10. 1. Rachunki „C” z wkładami płatnymi na każde żądanie otwarte przed wejściem w życie zarządzenia prowadzi się nadal na zasadach określonych w niniejszym zarządzeniu.

2. Rachunki „C” z wkładami terminowymi otwarte przed dniem wejścia w życie zarządzenia podlegają, po upływie zadeklarowanego okresu, wypowiedzeniu.

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 czerwca 1981 r. w sprawie rachunków bankowych dla cudzoziemców dewizowych, prowadzonych w walutach wymiennalnych (Monitor Polski Nr 17, poz. 149).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1986 r.

Minister Finansów: **B. Samojlik**

Prezes Narodowego Banku Polskiego: **W. Baka**

188

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I USŁUG

z dnia 30 sierpnia 1986 r.

w sprawie obrotu mięsem z uboju gospodarczego.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) w związku z § 1 zarządzenia nr 14 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 sierpnia 1986 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem z uboju gospodarczego (Monitor Polski Nr 27, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. Sprzedaż mięsa wieprzowego, wołowego, cielęcego i baraniego z uboju gospodarczego odbywa się wyłącznie na zasadach określonych w zarządzeniu.

§ 2. 1. Za mięso z uboju gospodarczego uważa się mięso pochodzące z uboju zwierząt rzeźnych wyhodowanych przez producentów rolnych.

2. Producentami rolnymi w rozumieniu zarządzenia są posiadacze indywidualnych gospodarstw rolnych, a także osoby fizyczne będące posiadaczami działek gruntu, prowadzące własny chów zwierząt.

3. Za zwierzęta rzeźne uważa się zwierzęta hodowane przez producenta rolnego przynajmniej przez okres 3 miesięcy przed dokonaniem uboju.

§ 3. Zwierzęta przeznaczone do uboju oraz mięso przeznaczone do sprzedaży podlega urzędowemu badaniu.

§ 4. 1. Producent rolny może sprzedawać na targowiskach (halach targowych, bazarach i placach targowych) na obszarze województwa, w którym znajduje się gospodarstwo lub działka gruntu producenta, mięso wieprzowe, wołowe, cielęce, baranie, słoninę, sadło, łój, podroby i jelita.

2. Jednostki gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej nie mogą nabywać mięsa z uboju gospodarczego.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy przedsiębiorstw lub spółdzielni zrzeszonych w Zrzeszeniu Przedsiębiorstw Przemysłu Mięsnego, Centralnym Związku Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” lub „Społem” Centralnym Związku Spółdzielni Spożywców, którym producent zlecił dokonanie uboju.

§ 5. Szczegółowe zasady sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego określa załącznik do zarządzenia.

§ 6. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej, o których mowa w § 4 ust. 3, po dokonaniu uboju mogą wykorzystywać mięso w zakładach gastronomicznych i garmażeryjnych.

2. Posiadane przez jednostki gospodarki uspołecznionej, o których mowa w § 4 ust. 3, nadwyżki mięsa lub podrobów z uboju gospodarczego jednostki te mogą sprzedawać między sobą na obszarze całego kraju z przeznaczeniem na poprawę zaopatrzenia zakładów gastronomicznych i garmażeryjnych prowadzonych przez te jednostki.

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 2 stycznia 1986 r. w sprawie eksperymentalnej sprzedaży na targowiskach mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego na obszarze niektórych województw (Monitor Polski Nr 1, poz. 3, Nr 8, poz. 59 i Nr 23, poz. 169).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego i Usług: **J. Józwiak**

Załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 30 sierpnia 1986 r. (poz. 188)

ZASADY SPRZEDAŻY MIĘSA Z UBOJU GOSPODARCZEGO NA TARGOWISKACH

1. Sprzedaż na targowiskach mięsa z uboju gospodarczego mogą prowadzić producenci rolni lub członko-

wie ich rodzin, prowadzący wspólne gospodarstwo domowe, zwani dalej „sprzedawcami”.